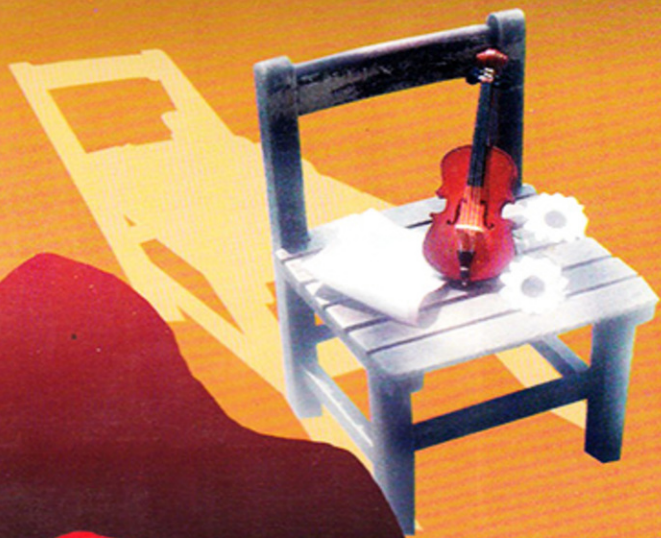

စိုးမိုးစာပေ

ခါး

ကတ္တီပါ ကမ်းခြေ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

ခိုက် ... တဲ့ ။

နာမည်ကိုက စေတနာထားချင်စရာမှ မရှိတာ။

ဟုတ်ပ ... ဘယ်တော့မှ ကောင်းစားကြီးပွားမယ့် နိမိတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

လက်တို့ ပြောကြတာ မဟုတ်။

ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်တူသော စာတမ်းများ နှင့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံက ပစ်မှတ်တစ်ခုတည်းဆီ ပြိုင်တူ ကျရောက်သွားကြ၏။

နှစ်လိုကြည်ဖြူခြင်းကင်းသော မျက်ဝန်းက မျက်စောင်းတို့ ကို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ပြန် ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကလည်း အနည်းငယ်မျှ မျက်တောင်မခတ်။

“ကြည့်ပါလား ရုပ်လေးက ...”

တစ်ယောက်က စကားစပြောသည် ။ သူမက ပုလဲသွယ်။

“ရုပ် မဟုတ်ဘူး မျက်လုံး ... ကလေးသာဆိုတယ် အော်လို့ ငေါက်လို့ မှ ကြောက်ရလန့်ရမှန်း မသိတဲ့ မျက်လုံး ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် တစ်ပတ်မညှိုးဘူး ... ဟွန်း ... မုန်းစရာ ...”

နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ဖြည့်လိုက်၏။ သူမက ဖြာဖြာနိုင်

တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့် လူခြောက်ယောက်စလုံးထံမှ ပထမဆုံး ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံဖြစ်သည်။ ။

ခိုက် ဆိုသော မိန်းမငယ်လေးသည် မျက်စောင်းရှင်နှစ်ဦးကိုသာမက စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ သူများ ထံသို့ပါ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဆက်တိုက်ပြေးလွှားသွားသည်။ ။

သူမလေးသည် အားလုံးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အခန်းထောင့် ပန်းအိုးစင်လေးအောက်မှာ ခူးလေးနှစ်လုံးကို ပွေ့ပိုက်၍ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည်။ ။

လူသာ ကုပ်ကုပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းအစုံက လရိပ်ပြာဆင်းနေသည့် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ နှင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ စကားစအပြီးမှာ ယောက်ျားများ ၏ မျက်လုံးတို့ က ခိုက်ထံ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ။

ခိုက် က ပြန်ကြည့်နေသည် ပဲ ဖြစ်၏။

သူတို့ သည် ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသွားခဲ့ကြ၏။

“သက်ပြင်းချနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးမောင် ဒီကောင်မလေးကို မောင်ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

ပုလဲသွယ်က စကားစသည်။ ။

မောင်ဆိုသော စိုးမြင့်မောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် မောင်မောင်မြင့်ထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“မောင်မောင် ခေါ်သွားမလား”

“အို ... မခေါ်ပါဘူး ... ကိုမောင့်ကို မမေးနဲ့ သူက သူနားသလို ကြင် နာသလိုလုပ်နေတာ သူခေါ်မယ်ဆိုလည်း ဖြူလက်မခံဘူး ဘယ်နှယ် နာ မည်နဲ့ တစ်မျိုး လူနဲ့ တစ်မျိုး ဒီလောက် ဒုက္ခ လိုက်ပေးနေတာ”

“ဒါဆိုရင် ...”

သူမထံ ပြန်ရောက်လာသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် စိုးမြင့်မောင်၏ လေ သံကြောင့် ပုလဲသွယ် ခါးမတ်သွား၏။

“မောင်နော် ဒီကောင်မလေးအကြာကို အစကတည်းက သွယ်မကြို က်ခဲ့တာ မောင့်အစ်ကိုကြီးက သူ့အသက်သခင်ပါ သနားစရာလေးပါနဲ့ “ မ” ထားလို့ မျိုသိပ်ခဲ့ရတာ သိလား ... ဘယ်နှယ် သူက ဦးစားပေးလေ ဒီ ဟာလေးက ကန်းတက်လေ လူကြီးတွေကိုတောင် ခံတန်တန် ပြန်ကြည့် လာသေးတယ်၊ မနှင်းကိုတောင် ခံပြောခံဆိုနဲ့ ”

ပုလဲသွယ်က စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ထိပ်ဆုံးနှစ်ယောက်တွဲ ဆိုဖာ မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော နှင်းဆီထံ လှမ်းကြည့်၍ မေးဆတ် ပြောသည် ။

အားလုံးက နှင်းဆီထံ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်လုံး လက်ရှိစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ထူထောင် ထားကြသော်လည်း တစ်ချိန်ကတော့ ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာများ ဖြစ် သည် ။

အကြီးဆုံး မင်းခန့် က ဆရာဝန်။

အငယ်နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်စလုံး အင်ဂျင်နီယာတွေ ဖြစ်သည်

။

မိဘတွေမရှိကြတော့ပေမယ့် ရသင့်သမျှ အမွေတို့ ကိုလည်း ရပြီးကြ

ပြီး အားလုံး ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်တွေလည်း အသီးသီးခွဲကြပြီး ဖြစ်၏။

သုံးယောက်ထဲမှာ မင်းခန့်က မိဘအိမ်ခြံဝန်းမှာ ပဲ နေကာ ညီငယ်
တွေကို ကျေနပ်အောင် ယူစေပြီးမှ သူကကျန်တာကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်
။

အကြီးပီသသူဖြစ်ကာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းနှင့်လည်း တူ၏။

ထို့ကြောင့် ညီငယ်တွေသာမက ခယ်မတွေကပါ လေးစားချစ်ခင်ကြ
သည် ။

မိန်းမတွေလည်း အချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပူးတွဲသွားလာရှိခဲ့ကြ၏
။

ညီအစ်ကိုစုံတွဲ သုံးတွဲလုံးမှာ ယောက်ျားချင်းကော မိန်းမချင်းပါ မသ
င့်မြတ် မကျေနပ်ကြတာ ဘာမှ မရှိခဲ့ကြ။

အထူးသဖြင့် မင်းခန့်အိမ်ကို သူတို့ တွေ အမြဲဝင်ထွက်သွားလာနေ
ကျဖြစ်သည် ။

ခုတော့ မင်းခန့် ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သည် ။

နှင်းဆီက တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတ
ချို့နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ များ ပါ ကျန်ခဲ့သောကြောင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးမဲ့သွား
ပေမယ့် သိပ်ဆိုးဝါးသွားဖို့ တော့ မရှိပါ။

စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိနေသည် က ခိုက် ဆိုသည့် ကောင်မလေးကြောင့်

“ကလေးက လူမမယ်လေးပဲရှိသေးတာကွယ် ပြီးတော့”

“မိန်းကလေး”

“အမလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းမသိကြလို့ လှလိုက်တာ ချစ်

စရာကောင်းလိုက်တာ ဆိုပြီး မွေးချင်မယ့်လူတွေမှ တစ်ပုံကြီး”

“ဒါဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကို ကိုကြီးက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာ
”

“ကြီးတာပေါ့ သူ့ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားတာကိုး၊ အခု သူမရှိ
တော့ဘူး သူ့ကိုယ်တိုင် ကော ဒီကလေးကြောင့်ပဲ အသက်ပေးရတာ”

“ကံတရားပဲကွာ ...”

“တွေ့လား မောင်က ခုထိပြောတုန်း”

ပုလဲသွယ် ထရပ်တော့မတတ် အားမလို အားမရဖြစ်နေသည်။

ဒီကလေးကိုဆို ညီအစ်ကို သုံးယောက်လုံးဖြစ်လိုက်ကြတဲ့ သံယောဇ
ဉ်တွေ။

ပုလဲသွယ်က ဖြူပြာနိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြောဦးလေ ဆိုသည့်
သဘော ဖြူပြာနိုင်က ပါးစပ်ပြင်၍ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ် ရွှေ့လိုက်ပြီးမှ

“ကံကတော့ ကံပဲပေါ့ ကိုလေးရယ် ခုဟာက ခေတ်အဆက်ဆက်လို့
ပြောရအောင် ဆိုးဝါးနေ တဲ့ ဥစ္စာ၊ သူ့ကိုမွေးစားတဲ့ လူလည်း သေတယ်
သူသေလို့ ကိုကြီးလက်ထဲရောက်လာတော့ကော အခု ကိုကြီး သူ့ကြောင့်
သေပြန်ပြီ”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

အဖြစ်တို့ ကလည်း ရင်နာစရာပါ။

မင်းခန့် ဆရာဝန်ပေါက်စအရွယ်တုန်းက ချောင်ကျသော ရွာတစ်ရွာ
မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ရသည်။

ထိုရွာကလေးသည် ပဲခူးရိုးမကြီးနှင့် နီးစပ်နေသောကြောင့် လူငယ်

ဝီဝီ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်သည်။ စွန့်စားချင်သည့်စိတ်ကလည်း ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အဖော်ကောင်းသည် နှင့် တောပစ်ထွက်သော အုပ်စုထဲမှာ ရောလိုက်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက “ဆရာလေး တစ်ခါမှ တောထဲမဝင်ဘူးဘဲနဲ့ မလိုက်သင့်ဘူး” ဟု ကိုသန်းထွန်းက တားဆီးခဲ့လေသည်။

တောနက်ထဲရောက်လာတော့ မထင်မှတ်ဘဲ တောဝက်အုပ်နှင့်တွေ့ကာ ကစဉ်ကလျား ပြေးကြစဉ် ကိုသန်းထွန်း အသက်စွန့်ကယ်သောကြောင့် မင်းခန့်သေဘေးမှ သိသီကလေး လွတ်သွား ခဲ့ရသည်။

ကိုသန်းထွန်းကတော့ မျက်လုံးတစ်လုံးကျွတ်ထွက်သွားသဖြင့် ကျေးဇူးတရားက ပို၍ နက်ရှိုင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူဆေးကုပေးခဲ့ရသည် သာရှိကာ ကိုသန်းထွန်းက ဒီပြင်ဘာနဲ့ မှ ကျေးဇူးပြုတာကို မခံခဲ့ပါ။

သူတို့ ပို၍ ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။ မင်းခန့်သည် ကိုသန်းထွန်းအိမ်ရောက်လျှင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်လိုပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုသန်းထွန်းတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဖော်ရွေမှုရှိသည်။ စိတ်ထားကောင်းသည်။ ဒါကို သူ့ပါးစပ်က တဖွဖွပြောတတ်သည်။

မြို့ကိုပြန်ရောက်လာတော့လည်း ဒီမိသားစု ဒီအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောသည်။ ကိုသန်းထွန်းမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်က မွေးစားသမီးဖြစ်ကာ သူ့ဇနီးသည် မှာ နေရာတကာ စိတ်

ထားနူးညံ့သလောက် ဒီမွေးစားသမီးလေးကိုတော့ ပြိုင်တတ်ကြောင်း ပါ ပါ၏။

ဘာဖြစ်လို့လည်း မေးတော့ ကိုသန်းထွန်းက သေချာမဖြေခဲ့ဘဲ သူ့ဇနီးကတော့ပြောပြခဲ့သည်။ ။

ဒီကလေးကို မွေးစားပြီးကတည်းက သူမတို့ မှာ ချမ်းသာသမျှ လယ်ယာ၊ ကျွဲ၊ နွား ကုန်သည် ။ လင်မယား ရန်ဖြစ်ရ၊ ကွဲရ၊ ခဏခဏမို့ လူကြားမကောင်း။

ခုချိန်ထိလည်း ကိုသန်းထွန်း ဘာစီးပွားမှ လုပ်ကိုင်မရ။

မုဆိုးလိုလို သူရင်းငှားလိုလိုနှင့် အလုပ်ကြိုးစားသူက ခုတော့ ကျွဲကျောင်းသားလောက်ပဲ အသုံးကျတော့သလို ဖြစ်နေကြောင်း

တောမှာ သူကြုံတွေ့ရသမျှ ပြန်ပြောနေတတ်တာ အားလုံးစိတ်ဝင်စားစရာများ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“ကလေးမလေးက သုံးနှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ စကားတတ်လိုက်တာများ ပြောမိရင် သံပတ်ပေးထားတဲ့ အရပ်ကလေးကျနေပဲ လှလိုက်တာလည်း ကော်ပတ်ရုပ်လေးပါပဲကွာ ... မျက်လုံးဆိုတာ နက်ရွဲ ဝင်းလက်နေတာ မျက်တောင်ကြီးတွေများ တစ်ချောင်းချင်း အရှည်ကြီးတွေ ကော့ပျံနေတာကွ၊ ဒါတောင် သူ့မိန်းမက ဘာဖြစ်လို့ သံယောဇဉ်နည်းနေလဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ မြင်မြင်ချင်းကို ချစ်သွားတာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေက ကလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဒါဆို သူတို့ ကလေးကော ဒီအရွယ်လေးပဲ ဒီကလေးကြောင့်လို့ ဘာလို့ မပြောတာလဲ ကိုသန်းထွန်းကတော့ နားလည်တယ် မိန်းမဆိုတော့လည်း မိန်းမပီပီ စေ့စပ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ပြောလည်း ပြောပြသည်။ သူ့အမြင် သူ့သုံးသပ်ချက်လေးတွေလည်း ပါ၏။

တောမှာ သုံးနှစ်ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး မြို့ပြောင်းလာတော့ နောက်တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ ကိုသန်းထွန်း ရောက်လာသည်။

မင်းခန့်မြို့ကို ခဏတစ်ဖြုတ်ပြန်လာ၍ စကားပြောကြတိုင်း မပါမပြီးခဲ့သော အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းလှသည် ဆိုသော ခိုက် ဆိုသည့် ကောင်မလေး ပါလာသည်။

“ဟုတ်ပါနော် ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ပါးကလေးတွေများ ဖွေးနှစ်နီရဲနေတာပဲ ရုပ်ရည် သန့်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့ ခိုက် လို့ ပေးထားတာလဲ မပေးကောင်းဘဲနဲ့”

နှင်းဆီက မြင်မြင်ချင်း ပါးကလေးကို ဖွဖွဆွဲ၍ ဝေဖန်သည်။

ကိုသန်းထွန်းက သူ့သမီးကို ချစ်သည် ဆိုတာနှင့်ပဲ သဘောကျနေကာ

“သူ့အမေ ဘယ်လိုပေးသလဲတော့ မသိဘူးဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာကလေးက ဘဝင် ခိုက်အောင်လှနေတာအမှန်ပဲမို့လို့ ဒီနာမည်ကိုပဲ ကြိုက်ပြီး ခေါ်ခဲ့တာ”

ထိုစဉ်က ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက် မျက်စေ့တစ်ဖက်လပ်ကြီး ဖြစ်နေသော ကိုသန်းထွန်းကို ကော ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးကိုပါ နှင်းဆီ သနားခြင်းလည်း ဖြစ် ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆိုတာလည်း တွေးမိခဲ့သည်။

ကလေးအကြောင်းကို ကိုယ့်ယောက်ျားပြောပြတိုင်း ကြားပြီးသိပြီးသော်လည်း မျက်နှာလေး မြင်လိုက်တော့ မယုံကြည်နိုင်။

မင်းခန့် နယ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတော့ သူမတို့ လက်ထပ်ပြီးတာ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးပါ။

မခွဲခွာချင်ပေမယ့် သူမမှာ လည်း အလုပ်နှင့်မို့ လင်မယားတာဝန်ကို ယံစီနှင့် သူပြန်လာတတ် သည့် ခဏတစ်ဖြုတ်လေးမှ သာ တွေ့ဆုံ ပြောဆိုခွင့်ရ၏။

ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူ ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုသန်းထွန်း သူ့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရ သည် ။ ဘာပေးပေး မယူ၊ မောင်သွားဦးမှ ဖြစ်မည် ... စသည် ဖြင့် ။

လူကမအား၍ မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဒါကိုပဲ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တာမို့ သူတို့ သားအဖ ရောက်လာတာကို သူမသဘောပင်ကျခဲ့၏။

“တော်သေးတာပေါ့မောင် မောင်ကသွားဖို့ မလိုတော့ဘူး ... သူတို့ကို မောင်ကြိုက် သလောက် ထောက်ပံ့ပေးကမ်းလိုက်ပါ။ နောက်ထပ် လိုက်သွားဦးမယ်လို့ တော့ မပြောရဘူးနော်”

နှင်းဆီက ကြည်ဖြူပါသည် ။

သို့သော် .. ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လွန်း၏။

ကိုသန်းထွန်းအတွက်ကော ကလေးအတွက်ပါ လက်ဆောင်တွေ လျှောက်ဝယ် မြို့အနှံ့ လျှောက်ပြပြီး ပြန်မယ့်နေ့ရောက်တော့ ဘူတာကို ကားနဲ့ လိုက်အပို့မှာ အပြင်းမောင်းလာသော လိုင်းကားတစ်စီးကို ရှောင်ရင်း ကားပလက်ဖောင်းနှင့် ပစ်ဆောင့်၏။

အရှိန်ပြင်းသော်လည်း မင်းခန့် ခတ္တမျှ သတိလစ်သွားရုံသာ ဖြစ်ကာ ကိုသန်းထွန်းတို့ သားအဖကတော့ ဘေးတံခါးပွင့်၍ လွင့်စဉ်ကျသွား၏။

သူပွေ့ဖက်ထားသည့် ခိုက်က ပွန်းပဲ့ရာပင်မရှိဘဲ ကိုသန်းထွန်းက

နောက်စေ့ကို ဆောင့်မိ၍ နေရာမှာ တင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ။

ဘာမှ လည်း မပြောခဲ့နိုင် ခေါ်တာပင် မထူးနိုင်တော့ဘဲ မင်းခန့်လ ကံထဲမှာ ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ ၏။

သို့သော် မင်းခန့်က ကိုသန်းထွန်း တဖွဖွမှာ သွားသကဲ့သို့ ခိုက်ကို တ ယုတယမွေးဖို့ ဆုံးဖြတ် သည် ။

ဘယ်သူမှ မပြောရ၊ မစွက်ဖက်ရ။

“နာမည်ကိုလည်း မဥပါဒ်နဲ့ နှင်း ဒီနာမည်ကို သူ့အဖေက သိပ်ကြိုက် ခဲ့တာ သမီးရင်း မဟုတ် ပေမယ့် မျက်နှာငယ်လေးမို့ ပိုပြီး ကြင်နာခဲ့တာ သမီးရင်းကို သူ့အမေချစ်ဖို့ ရှိတယ် ဒီကလေးကို ကျွန်တော်မချစ်ရင် ဘ ယ်သူချစ်မှာ လဲတဲ့ သူ့အမေဆီ ပြန်ပို့ဖို့ လည်း မပြောနဲ့ ဒီမှာ ဒီလိုဖြစ်သံ ကြား ကတည်းက ဟိုကခြံတံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားပြီ”

တကယ်ဟုတ်သည်။ ။ ဒီကဆုံးကြောင်းသတင်းပို့တော့ ရှိသေးသည် ။ ကလေးကိစ္စပြောဖို့ သွားတော့ သူ့မိဘအိမ်ကို ထွက်သွားပြီတဲ့ ။

မလိုချင်၍ ဂရုမစိုက်တော့တာမို့ ကလေးကို မင်းခန့် ပိုသနားသွားသ ည် ။

“သနားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် မောင် တစ်ဦးကောင်းစားချင်ရင် တစ်ဦးပျ က်စီးရတယ်တဲ့ အခု ဒီကောင်မလေးအတွက် သူ့အဖေ အသက်ပေးသွား ရပြီ ဒါသူ့ကြောင့်ပဲ”

ထိုအချိန်မှ စ၍ နှင်းဆီ တုန်လှုပ်စပြုခဲ့သည်။ ။

အိမ်မှာ ဘာပဲ အဆင်မပြေတာဖြစ်ဖြစ် ခိုက်ကိုကြည့်တတ်လာ၏။ ပြီးတော့ ခိုက်စကားတတ်တာ ကိုလည်း ချစ်စရာလို့ မမြင်နိုင်တော့။

ခိုက် သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါးရှိတော့ မူကြိုပို့သည် ။

သူများ တကာတွေထက်ပို၍ အတတ်မြန်သည် ။ လည်သည် ။ သွက်သည် စသော သတင်းတွေ မွေးလာသည် ။

နှင်းဆီကတော့ သဘောမကျနိုင်ပါ။

သူမမှာ လည်း စောသေးသည် ဟု တွက်ကာ သားသမီးမလိုချင်သေးသမျှ ခုကျမှ လိုချင်လာ သော်လည်း လိုချင်တိုင်း မရတတ်မှန်း သိလာခဲ့၏။

မင်းခန့် ဒီကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေလေ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရလေ။

အိမ်ထောင်ဦးကတည်းက ငါသားသမီးယူခဲ့ရ ကောင်းသားဟု နောင်တရ၏။ မိုးလင်း လက်ဖက်ရည်သောက်လျှင် ဒီကလေးကိုပဲ ဒီလိုသောက် ဒီလိုစား သင်ရ ပြရ ပြီးကြည့်ရယ်မောနေ တာ သူမကိုယ် မေ့နေလားမသိ။

အလုပ်က ပြန်လာတိုင်း ကလေးရောဟု မေးရတာ အမော။

ညညဆိုလည်း ကလေးကိုပဲ စာတွေသင် ကဗျာတွေဆိုခိုင်း ကိုယ်တိုင်မွေးသည့် ရင်သွေးကို တောင် ဒီလောက်ချစ်ပါ့မလား။

ညီတွေရောက်လာလည်း ကလေးကို “ရှမ်း” “နွား” ကြည့်သလို အလယ်မှာ ထားကာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် စကြ နောက်ကြ ပါးဆွဲ ခေါင်းပုတ်။

ဇနီးတွေကတော့ လက်တို့ ခေါင်းချင်းရိုက်လျှက် ထိုကလေးကို မကြည့်ဖြူနိုင်။ ကိုယ့်ယောက်ျားနှင့် ရောထွေးကာ ကိုယ့်အတွက် အချိန်တွေ ပါ ဖဲ့ပေးနေရသောကြောင့် နှင်းဆီ တစ်ခါတစ်ခါ ကွယ်ရာမှာ ပြောဖူးသ

ည် ။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... လာစမ်း၊ ... နင် ညကျ စောစောအိပ်နော် စာ
ကျက်စရာရှိတာ ခုကျက်” ဟု ပြောလျှင် မျက်ဝန်းလေးတွေက နာခံခြင်း
ကင်းမဲ့စွာ မော့လာ၍ “သမီး အိပ်တော့ လည်း ဦးကလာနှိုးတာပဲဟာ”

ပက်ခနဲ ပြောသည် ။

“မနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ စားစမ်း ခုထို သ
င်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ မောင်က အလုပ်နဲ့ နှင့်ကြောင့် ဗျာများ နေရတာ” ဆို
တာမျိုး ပြောမိတော့

“ဦးကတော့ အဲဒီလို မပြောပါဘူး ... သမီးနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်လေးပဲ
အပန်းဖြေရတာတဲ့ ... ပျော်တယ်တဲ့ ”

နှင်းဆီ ဒါတွေကို အငယ်တွေကို ပြန်ပြောပြတော့ သူမတို့ ပါ ဒေါသ
တွေ ထွက်ကြ၏။

မင်းခန့်အိမ်မှာ ခင်ပွန်းတွေမပါဘဲ စုမိကြတိုင်း ခိုက်ကိုခေါ်၍ ကြိတ်
သင်ကြ ဆူကြ ဘယ်လို ခြိမ်းခြောက်ထားထား ခိုက်ဆိုတဲ့ ပေါက်စလေး
ကတော့ အပိုးမကျိုးပါ။

လူစုံပြီဆို ပညာပြပြီ။

“မေမေနှင်းက ဆူတယ်”

“တီတီသွယ်ကလေ နင့်အဖေ မဟုတ်ဘူး ၊ ဝေးဝေးနေတဲ့ ”

“တီတီဖြူက သမီးဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲသေးတယ်”

ထိုသို့လည်း ပြောခဲ့သည် ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူတွေက နားလည်မှု ရှိကြသောကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်

ပေမယ့် သတိပေးတာတွေ တားမြစ်တာတွေဖြစ်လာတော့ ဒီကလေးကို သူမတို့ ပို၍ အမြင်စောင်းလာတော့သည်။ ။

ခု မင်းခန့် ဆုံးသွားပါပြီ။

သူတို့ အားလုံး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

မိသားစုတွေ စု၍ ပုဂံဘုရားဖူးသွားကြသည် ။ တစ်ဆက်တည်း တန့်ကြည့်တောင်ဘုရားကိုပါ ဝင်ဖူးကြ၏။

ထိုရွာမှာ အသိရှိသောကြောင့် အားလုံးပင်ပန်းနေကြသဖြင့် တစ်ည အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးကြသည် ။ ညနေခင်း ကမ်းနားမှာ လျှောက်ကြည့်ကြ တော့ ခိုက်က ရေစပ်ကို ဆင်းကြည့်ချင်သည် ဟု ပူဆာ၏။

ကမ်းနားတစ်လျှောက်လုံး ပြောလာသဖြင့် မင်းခန့် အလိုမလိုက်သင့် တာကို လိုက်ခဲ့သည် ။ သွားဆိုသည် နှင့် လက်ကိုဖြုတ်ချကာ အတင်းပြေးဆင်းသွားသည်။ ။

“သမီး တော်ပြီ ... တော်ပြီ အဲဒီနားမှာ ပဲနေလေ”

မင်းခန့် ပြေးလိုက်သည်။ ။

အားလုံး အံ့ဩကာ တားဖို့ ဆွဲဖို့ ပင် သတိမရလိုက်။

မြစ်ကလည်း မာယာများ လှသည်။ ။

ကမ်းစပ်နှင့် သိပ်မဝေးသော်လည်း ရေအောက်မှာ ချောက်တွေ ဒယ် ချိုင့်ကြီးတွေ ရှိနေ၏။

ဘယ်နေရာမှာ ချောက်ရှိသည် ။ ကမ်းပါးရှိသည် ဆိုတာ ရွာနေလူခံ များ သာ သိ၏။

လူမှန်းသိတတ်စ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရေအကြောင်း နားမလည်

ဘဲ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဆင်းကယ်သော မင်းခန့်မှာ ကလေးစွပ်ခနဲ မြုပ်ဆင်း
သွားသည့်နေရာမှာ ပဲ သူပါ မြုပ်ကွယ်သွား၏။

အနီးအနားမှာ ရေချိုးသူတွေမရှိ။

တစ်ခေါ်သာသာ အကွယ်မှာ ဝုန်းခိုင်းကြ ချိုးနေကြသူတွေထဲမှ
တချို့က လှမ်းမြင်သည် ။

ပုလဲသွယ်တို့ မိန်းမတွေ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာကိုလည်း
ကြား၏။

သူတို့ လည်း ပြေးလာကြပါသည် ။

သို့သော် ကလေးကို ပြန်ရခဲ့ပြီး မင်းခန့်ကို အချိန်လွန်မှ ရှာတွေ့ခဲ့ကြ
သည် ။

အလွန်ဆိုးဝါးခဲ့သော ကံကြမ္မာကြောင့် မင်းခန့်ခမျာ ရာထူးစည်းစိမ်
ခမ်းနားသော်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရရှာ
သည် ။

တွေးမိတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ။

ရက်စက်တတ်လျှင် အဲဒီကတည်းက ဒီကလေးကို “ကံဆိုးသူ” တံဆိပ်
ရိုက်ကာ မြစ်လယ် ကနေ လှေနဲ့ မျှောချလိုက်ဖို့ ကောင်းသေးသည် ။

ခုတော့ သူမတို့ အားလုံးမှာ ကိုကြီးသံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဆုံးကလေးအဖြစ်
ဆက်လက်သံယောဇဉ် တွေနှင့် မခွဲနိုင် မပစ်ရက် ဖြစ်ရဆဲ။

ဖြူပြာနိုင်က နှုတ်ဆိတ်နေသည် ။ နှင်းဆီကိုပါ လှမ်းကြည့်၍

“မနှင်းကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ”

“ဘယ်လိုနေရမလဲ ဖြူရယ် ကိုယ်သာဆိုရင် ...”

“သွယ် ...”

စိုးမြင့်မောင်က ပုလဲသွယ်ကို ဆက်၍ အပြောမခံ။

နှင်းဆီကတော့ ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျနေပါပြီ။

ဖြူပြာနိုင်က မောင်မောင်မြင့်နှင့် ထိုင်နေရာမှ နှင်းဆီဘေးကို ပြောင်းထိုင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ နှင်းဆီကို ဖက်ထားလိုက်ကာ

“စိတ်ကိုဖြေပါ မနှင်းရယ် ခံစားတာ ခံစားပေါ့ မနှင်းအခု အရမ်းပိန်သွားတယ် ဖြူတို့ ရှိတာပဲ မမနှင်း အားမငယ်နဲ့ ... လိုတာပြော ကြိုက်တဲ့ အကူအညီတောင်း ဖြူတို့ သုံးယောက် လင်ညီမတွေလို မဟုတ်ဘဲ ညီအစ်မရင်းတွေလို ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“အခက်အခဲဖြစ်ရင် အတူတူပေါ့”

အားပေးနှစ်သိမ့်သည် နှင့် နှင်းဆီရှိက်ငိုကာ ဖြူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည် ။

“ခုချိန်မှာ မနှင်းရဲ့ သဘောထားက အရေးကြီးပါတယ်။ မနှင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပါ”

အစ်ကိုကြီးမရှိတော့ သူကအကြီးဖြစ် လာပြီမို့ စိုးမြင့်မောင်ကပဲ ဦးဆောင်မေးသည် ။

“မောင်ရယ် မေးကြည့်စရာလိုသလား ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက် လုံး ဆုံးထားရတဲ့ ဥစ္စာ”

စိုးမြင့်မောင်က ပုလဲသွယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်ကာ

“မနှင်းဖြေပါစေ သွယ်၊ မောင် နည်းလမ်းအကျဆုံး မေးတာပါ က လေးကို သူက ထိန်းခဲ့တာ အုပ်ထိန်းသူရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ မောင်တို့ က လုပ်ပေးရမှာ ”

“ဟုတ်တယ် မနှင်း ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ကိုကြီးမရှိတော့ပေမယ့် အစ်မကြီးလိုပဲ ဆက်ပြီး လေးစားချစ်ခင်သွားမှာ ပါ။ စောင့်ရှောက်ကြမှာ ပါ။ ခုလည်း မနှင်း ဆုံးဖြတ် တာကို ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ကူညီကြမလို့ ဆိုတာ ယုံပါ”

မနှင်း ဘာပြောလာနိုင်သလဲဆိုတာကို တွက်မိပြီးသားမို့ မောင်မောင်မြင့်ကလည်း လမ်းဖွင့် ပေးသည် ။

“ပြော လိုက်လေ မနှင်းဒါ အားနာင့်ညှာနေရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ”

စိုးမြင်မောင် ကြည့်နေတာကိုသိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲသွယ်က မမြင် သလိုလုပ်ပြီး နှင်းဆီကို လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

အားလုံးဟာ လူစုံအောင်ပြောနေတော့မှ ဖြူပခုံးပေါ်မှာ မှီထားသည့် မနှင်း ခေါင်းကလေး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်မတ်လာ၏။

သူမ မျက်ဝန်းတို့ သည် ခိုက်၏ မျက်ဝန်းပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ဆီ စူးခနဲ ရောက်သွား၏။ မောင်ပြေးဆင်းသွားတာ ပြန်ပေါ်မလာတော့ တာ၊ ပြီးတော့ မောင့်အလောင်းကို တစ်နယ်ရပ်ခြားမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့ရ တာ။

အားလုံးဟာ အသည်းထဲမှာ စူးနင့်နေနေအောင် စွဲနေဆဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအဖြစ်တွေကို မေ့ပစ်ရမလဲ။

ဘယ်လိုစိတ်မွေးပြီး ခွင့်လွှတ်ရမှာ လဲ။

မောင်ရယ် နှင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နှင်း မောင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အထိ သဘောထားကြီးမပေး နိုင်ဘူး။ ဖက်တွယ်မနေနိုင်ဘူး။

မနှင်းဆီ၏ မျက်ရည်စက်တို့ သည် တလိမ့်လိမ့် ဆင်းကျနေသည် ။ မျက်ရည်များက မိုးရေစက်များ လို မေးဖျားမှ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေသည် ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် မြင်နေရ၏။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခတ်လာကာ တစ်ချက်မျှ ဖိကိုက်၏။ ပြောရခက်၍ အားယူခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

မုန်းတီးနာကျင်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းတို့ က ခိုက် မျက်နှာလေးထက်မှာ စူးစိုက်လျက်

“သူ့ကို နှင်းရဲ့ ရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံး ခေါ်သွားပေးပါ”

ဟူသော ဝါကျတစ်ကြောင်းသာ။

*

အခန်း (၂)

နောက်ထပ်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြည့်တော့ ခိုက်ကို သူမ၏ မိခင်ရှိသော ရွာသို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ။

ပထမဆုံး စိုမြင့်မောင်က တခြားအသိတစ်ယောက်အိမ်ကို ဒီပြင်နာမည်နှင့် ပို့ပေးလိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ။

“ကလေးက ဒီလောက်လှတာ မြင်တဲ့ လူတိုင်းက ချစ်မှာပဲ အဲဒီကို ပို့လိုက်ရင် မကောင်းဘူး လား၊ ဥပါဒ်ဒဏ်ဆိုတာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ သူတို့ ဘာမှ သိမထားဘဲ ဘာမှ ဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး”

“မောင်ကလည်း အဲဒါကျတော့ အရှုပ်ထုပ်ကြီး ဟိုပို့ဒီပို့ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ အစ်မယုတို့ ဆိုတာ သွေးသားတွေလို ခင်နေကြတာ တစ်နေ့သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သိတဲ့ နေ့ဟာ ခုလို တစ်ယောက် ယောက်”

“မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မသွယ်ရယ် မပြောပါနဲ့”

ဖြူက ကြားပင် မကြားရဲသလို ဝင်တားဆီးကာ မောင်မောင်မြင့်ဘက်လှည့်၏။

“ကိုမောင်က ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ ကိုစိုးပြောတာကို သင့်တင့်လျော့ကပ်ပတ်တယ်ဆိုပြီး ငြိမ် နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒါလည်း စဉ်းစားသင့်တာပဲလေ ကလေးတစ်ယောက်လုံးကို လမ်းပေါ် သွားပစ်ခဲ့ဖို့ ထိမှ ကိုယ်က မရက်စက်နိုင်တာ”

“ဒါကလေး မဟုတ်ဘူး မီးစ ဘယ်မှာ ထိထိ လောင်မှာ ပဲ”

“ဒီလိုတွက်ရင်တော့”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုမောင်ရော ကိုစိုးတို့ ရော ကောင်းတာမကောင်း တာပဲ ပြော၊ ဒီကိစ္စကို မသွယ်နဲ့ ဖြူပဲ စီစဉ်မယ်”

ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်ရဲသည် က ကိုကြီးသာရှိရင် ဒီကလေးကို ကာ ကွယ်ဦးမှာ ပဲလို့ တွေးမိနေ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ စိုးမြင့်မောင်ရော မောင်မောင်မြင့်ရော ထို ကိစ္စကို သွယ်တို့ ပဲ စီစဉ်ဖို့ အတွက် ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။ ။

“သွယ်နဲ့ ဖြူတို့ သွားပို့မယ် မောင်တို့ နေခဲ့ပါ။ အလုပ်တွေမှ မအား တဲ့ ဟာ”

“ခရီးကဝေးတယ် ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါလား မသွယ်ရယ်”

ဖြူကပြောတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ သဘောထားကို သိထားသည့် သွယ်က ခေါင်းခါသည်။ ။

“မဖြစ်ဘူး ကိုယ်တိုင်ပဲ ပို့ရမှာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ကိုကြီးမျက်နှာက ရှိသေးတယ်။ ဒီလောက်တော့ ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်မှာ ဖြူရဲ့ ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်မှ ဖြူက နားလည်သွားသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သ ည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါဆို ဒရိုင်ဘာ ခေါ်မနေပါနဲ့ တော့ ဖြူနဲ့ မသွယ်ပဲ သွားလိုက်မယ်”

ဖြူက ပြောပြီး မောင်မောင်မြင့်ကို လှည့်ကြည့်၏။ ဒါကိုကြည့်၍ သွ

ယ်က ပြီးလိုက်သည် ။

စိုးမြင့်မောင် က ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ပါ။

ဒီဆွေးနွေးပွဲမှာ နှင်းဆီမပါ။

ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ သူတို့ ချင်းပဲ ဆွေးနွေးနေကြတာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ အားလုံး သွယ်ပြောသလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်

။

အိမ်ကနေထွက်ကြမည့်နေ့မှာ ကားပေါ်ကို လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းရိက္ခာ အပြည့်တင်ကာ အားလုံး ပြည့်စုံမှ ဖြူက ခိုက်ကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၏။

စိုးမြင့်မောင်နဲ့ မောင်မောင်မြင့်တို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသည် ။ သွယ်က ကားပေါ်မှာ စောင့် နေ၏။

တကယ်ဆို လမ်းမှာ ဂရုစိုက်သွားဖို့ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာ ဘယ်တော့ပြန်ခဲ့ ဘာညာတွေ သူတို့ မှာ ဖို့ ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ ခိုက်ကိုလည်း အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်သည် ။ ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ် လေး ထွက်သွားစေချင် သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကားနားထိသွားကြဖို့ သူတို့ မှာ အင်အားမရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ခိုက်လက်ကို ဖြူဆွဲထွက်လာတော့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ မျက်နှာတွေ လွှဲလိုက်မိကြသည် ။

ဖြူကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိခဲ့သည် ။

ကလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးလှ၍ တော့ မဟုတ်ပါ။ နဂိုကတည်းက ရက်စက်တတ်သည့် စိတ်သဘောမရှိခဲ့သည် ကတစ်ကြောင်း။ ကိုကြီး သေဆုံးသွားသည် မို့ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်ရသလိုကြီး ဖြစ်ရတာက

တစ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းကြ။

ဆက်ထားဖို့ ကလည်း ခေါ်ထားမည့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိ။

နှင်းကဆို နေ့နေ့ညည အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ ငိုနေတတ်သည် ပဲရှိ
ကာ ခိုက်ကို လုံးဝ မျက်နှာ ချင်းမဆိုင်တော့ဘဲ နေသည် ။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထိုသို့ စီစဉ်ဖို့ သာ ရှိတော့သည် ။

သူတို့ ကားပေါ်တက်ခါနီးမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ထလာကြ၏

။

“သမီး”

စိုးမြင့်မောင်ခေါ်၍ ခိုက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နားရွက်ကုပ် ဆံပင်
လေးတွေပင် လွင့်ခနဲ ခါသွား၏။

ပြီးတော့ ဖြူလက်ကိုဖြုတ်ချကာ သူ့ဆီ ချက်ချင်းပြေးလာသည် ။

“ဦးဦးစိုး”

“သမီး”

သူ့ဒူးထောက်ပေးလိုက်သည် နှင့် ခိုက်က သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ထား
လိုက်ကာ

“ဦးဦးစိုး ... သမီးက ဘယ်သွားရမှာ လဲဟင်”

“သမီးရယ်”

စိုးမြင့်မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရကာ မညာရက်ဘဲ
ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

“တီတီသွယ်တို့ နဲ့ အလည်သွားရမှာ သမီးရဲ့ နေမြင့်နေလိမ့်မယ်

ကားပေါ်တက်”

ဖြူကပဲ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာပြောရင်း ခိုက်လက်ကို ပြန်ဆွဲခေါ်သည်။

“ဦးဦးမောင်”

ခိုက်က မောင်မောင်မြင့်နား ရောက်သွားတော့ မောင်မောင်မြင့် လက်ဖျားကိုဆွဲလှုပ်ကာ

“သမီးမှ မလိုက်ချင်တာ”

ဟု ပြောသည် တွင် မောင်မောင်မြင့်နှင့် စိုးမောင်မြင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြ၏။

နှလုံးသားတို့ က မီးနှင့်ကပ်မိသော ဖယောင်းလုံးတစ်ခုလို။

“အိုကွယ် မလိုက်လို့ မရဘူး။ ဒီခရီးက နင်ပါမှ ဖြစ်မှာ ကို”

ဖြူက ကားနားထိ တောက်လျှောက်ဆွဲချလာကာ တံခါးဆွဲဖွင့်၍ ခိုက်ကို ပွေ့တင်လိုက်သည်။

“မောင်းတော့မသွယ် ဒီကလေး တွတ်တီးတွတ်တာ လျှောက်ပြောလာရင် မလွယ်ဘူး”

ငါးနှစ်သာဆိုသည် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလောက်အောင် ပြောနိုင် ဖွယ်ရှိသူဖြစ်သည်။

ခိုက်သည် ထူးခြားလှပသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ ရှိကာ အလွန်သွက်လက်သော အာနီ လျှာနီလေးများ နှင့် ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လိုက်တိုင်း ချစ်စရာ အလွန်ကောင်း၏။

ဒါကိုလူတိုင်းလည်း ချစ်ကြသည်။

သူတို့မှာ သာ ...

ပရာဒိုကားကြီးက အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာခဲ့၏။

ဖြူက အဝေးကို ငေးနေသည် ။ သွယ်က ကားမောင်းရင်း မှန်ထဲက နေ ခိုက်ကိုလှမ်းကြည့် ကာ ကလေးမို့ ရှေ့ကိုလည်း ကြိုမတွေး၊ စောစောက စိုးမြင့်မောင်တို့ ကြားမှာ ပူဆွေးခဲ့ရတာကိုရော အားလုံးကိုပါ မေ့လျော့နေပြီ ထင်သည် ။

နောက်ခန်းထဲမှာ ကိုယ်လေးက ထိုင်နေသော်လည်း ခေါင်းလေးမှာ ပြင်ပမြင်ကွင်းတို့ နောက်သို့ ချာလပတ်ယမ်းအောင် လိုက်နေတော့သည် ။

ဇက်လေးညောင်းသွားမှ ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြန်နေကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ငေးသွားတာ တွေ့၏။

ဒီဘက်ကို သိပ်မသွားလာဘူးသဖြင့် ကားကို ပဲခူးထိ ဆက်တိုက်မောင်းချလာခဲ့သည် ။

ပဲခူးလွန်တော့ သူမတို့ အတွက် စိတ်သက်သာ မြင်ကွင်းများ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ခဏ ခရီးပေါက်လို့ နားကြတော့ ကားပေါ်မှာ ပဲ စားသောက်ဖြစ်ကြ၏။

လမ်းခရီးက စိုးမြင့်မောင်တို့ ဇယားချပေးသည့်အတိုင်းမို့ အားလုံးအဆင်ပြေနေခဲ့၏။

အိမ်မှာ ကတည်းက ခပ်စိမ်းစိမ်းနေသောသူတွေမို့ ခိုက်က သူမတို့ကိုတော့ စကားပြောသည် သိပ်မရှိခဲ့။

“ခိုက် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ အိပ်ချင် အိပ်ပါလား”

“အိပ်မှ မအိပ်ချင်တာ”

ဘယ်တုန်းကမှ နာခံတတ်သည် မရှိခဲ့သော အသံက ပက်ခနဲ။

ဖြူက သွယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချတော့ သွယ်ကပြုံးလိုက်
၏။ ကားကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်မောင်းရင်း ညနေမှောင်ရိပ်သမ်း
လာ၏။

ကားကို လမ်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းကာ တောလမ်းတစ်ခုတည်းကို ခေါင်း
တည်လိုက်ပြီးမှ

“မမသွယ် ဒီလမ်းဟုတ်ရဲ့ လား”

“မောင်ပြောတာ ဒီလမ်းပဲဖြူ ကုက္ကိုပင်နှစ်ပင်နဲ့ ကျောက်တုံးကြီး ဆို
တာလည်း အတူတူပဲ”

“ရွာမရောက်ခင် မှောင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တောကထူတယ်”

နှစ်ယောက်သား လမ်းကိုကြည့်၍ အကြံအစိုက်နေမိကြသည် ။

စိုးမြင့်မောင်တို့ ကတော့ စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိသည့်နေရာကို လွှတ်မှာ မဟု
တ်ပါ။

ဒီကလေးနဲ့ ဟိုညီအစ်ကိုကို လွှတ်၍ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

သွားပို့လည်း ပြန်ပါလာမှာ ပဲဖြစ်သည် ။ ဒီကြားထဲ ရွာမှာ ဒီကလေး
ရဲ့ အမေ ရှိမရှိ။

အမေကလည်း ကလေးမိခင်ရင်းမဟုတ်၊ ရှိနေတာတောင် ဒီကလေး
ကို ခေါ်မခေါ်က ရှိသေး သည် ။

နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ကြာနေမှ မဆိုင်တော့သလို ခေါင်းခါပစ်လိုက်လျှင် ပြ

နိပါလာဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမတို့ ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ထို့ကြောင့် သူမတို့ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

။

ဒီလမ်းကလေးကို သုံးမိုင်ခန့်ဝင်ပြီးလျှင် ရွာတွေ့မည်။

ထိုနေရာမှာ ကားထားခဲ့ပြီးချောင်းကိုဖြတ်ရမည်။ နောက်နှစ်မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်လျှင် ရွာအင်းကြီးဆိုတာ ရောက်ပြီ။

စိုးမြင့်မောင်က မင်းခန့်စီနှင့် နှစ်ခေါက်ခန့် လိုက်သွားဖူးသည် မို့ လမ်းသိသည် ။ ရွာအင်းကြီးမှာ တောခြေစပ်ကို ကျောပြု၍ ရွာငယ်ငါးရွာ ထိ စပ်တွဲထားသည့် ရွာကြီး ဖြစ်၏။

ရွာမှာ စာသင်ကျောင်းကအစ ဆေးခန်းလည်း ရှိသည် တဲ့ ။

ဒီတောလမ်း၏ ဟိုဘက်ကို ရောက်ဖို့ အတွက်က

“အဲဒီနေရာ သူခိုးဓားပြတိုက်တယ် လုယက်တယ်တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး ခုဆို လုံခြုံရေးတွေ ပိုထားနေပြီ၊ တိုးတက်နေပြီ” ဟု ပင် ပြောလိုက်သေးသည် ။

သွယ်က ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဖြူ ရွာကိုရောက်အောင်သွားမယ်”

ဟိုရောက်တော့မှ အဆင်မသင့်လျှင် ရွာကိုအကူအညီတောင်းရုံသာ၊ ကားက တောလမ်းထဲ ဝင်လာသည် နှင့် ဆောင့်ခုန်သွားလိုက် ခါယမ်း သွားလိုက်။

“လမ်းကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ မသွယ်ရယ် ဖြည်းဖြည်းမောင်းလို့

လည်း မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းသတိထားပြီးသာ မောင်းပေတော့ ဖြူ လမ်း
ထဲမှာ ပိုမှောင်တယ်”

ကားကချိုင့်တွေ ကျင်းတွေပေါ်မှာ လူးလူးလိမ့်လိမ့် ခုန်ပေါက်နေ၏။

ထိုစဉ် တဒုတ်ဒုတ် အသံသဲ့သဲ့ကို စတင်ကြားလာရ၏။

လင်းအားနည်းနေသည် ။ လမ်းရှေ့ကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရင်း ဖြူက
ထိုအသံကို နားစွင့်၏။

“အဲဒါ ဘာသံလဲ မသိဘူး”

သွယ်ထံမှ အသံထွက်လာမှ

“ဟုတ်တယ် မသွယ် ဧကန္တ သစ်ခုတ်နေတာများ လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်နိုင်တယ် ဒါပေမဲ့ ညနေစောင်းကြီး”

“ခိုးခုတ်နေကြတာနေမှာ ပေါ့ မသွယ်ရဲ့ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေဆို မိုးတိုးမှောင်တော
င်အချိန်ကြီး ဒီတောလမ်း ထဲမှာ တို့ အဖော်ရတာပေါ့”

သွယ်က အားကိုးလိုက်သေးသည် ။

ဖြူဘာမှ မပြောဘဲ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်း၏။

ကားက အကြမ်းဗရမ်းနှင့်ပဲ လမ်းထဲကို တိုးဝင်လာနေခဲ့သည် ။

နောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော ခိုက်၏ မျက်ဝန်းတွေ ဂနာမငြိမ်ဘဲ
ရှေ့ကကူရှင်နား တိုးလာ၏။

“တီတီဖြူ သမီးကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

တဒုတ်ဒုတ်အသံက ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ ။

ဖြူလည်း ကားကို အနည်းငယ် အရှိန်သတ်၍ သစ်ပင်တွေထက်သို့ လိုက်မော့ကြည့်မိသည်။ ။ သစ်ပင်ခုတ်နေတာမှန်း သိသာလာပေမယ့် ဘာမှ မလည်း မမြင်ရ။ လူရိပ်လည်း မတွေ့။

အသံကတော့ အတော်ကြီး နီးကပ် လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဘေးမှာ ထိုင် နေသည့် သွယ်က ဘေးမှန် ကိုချကာ ခေါင်းကို အနည်းငယ် ထုတ်ကြည့် ၏။

“ဟင်”

“ရွတ်”

“ဖြူ ... ဖြူ မြန်မြန်မောင်း”

“ရွတ် ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဟယ်”

သွယ်ဘက်ခြမ်းတောထဲမှ တအိအိပြိုကျလာသော သစ်ပင်ကြီးတစ် ပင်သည်

“ဝုန်း”

“အား”

ကားကို အချိန်မီ ဆောင့်တွန်းထွက်လိုက်သော်လည်း နောက်မြီးက မလွတ်တော့ဘဲ ကိုင်းဖျား တို့ နှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသွား၏။

ကားသည် ကော်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ပုံပျက်ပန်းပျက် ယမ်းခါသွားလျှ က် ဘယ်လိုမှ မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီ

သို့

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

“အား”

တံခါးနှင့်ကူရှင်ကြားတွင် ညပ်ပိနေခဲ့သော သွယ်မှာ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်အတွင်းမှ သွေးတို့ ကျကာ ဖြူထံ တစ်ချက်သာ ကြည့်နိုင်ပြီး

“အား ... အင့်”

မသွယ် လှမ်းခေါ်လိုက်မိခြင်းက ခေါ်သံမဟုတ်ဘဲ ညည်းညူသံအဖြစ်သာ ထွက်သွားပြီး ဖြူ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ။

မသွယ်ထံ တိုးကပ်နိုင်ရန် အားယူ၍ လက်ထောက်လိုက်မိစဉ် များပြားလှသော မှန်ကွဲစများ ကြောင့်ဒဏ်ရာများ နှင့်ကိုယ်က တွန့်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်၏။

ဖြူလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သေမှန်းရှင်မှန်းမသိသည့် သွယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ဖက် တံခါးဘက်ကို တအိအိလဲကျသွားတော့သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကူရှင်နောက်ဘက်မှ ခေါင်းလေးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာသဖြင့် ဖြူ၏ မှေးမှိတ်တော့အံ့ဆဲဆဲ မျက်ဝန်းများ ထိုဆီသို့ ရောက်သွား၏။

သူမမျက်လုံးတွေ မှေးကျလှလှမှ ပြန်၍ ပြူးကျယ်လာသည်။ ။ အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ခြင်း မပြုနိုင် သည့်တိုင် နှုတ်ခမ်းအစုံက ခပ်ဟဟ ဖွင့်လျက်

“ခိုက်”

